

Тетяна ГОЛЕМБОВСЬКА

ТЕМАТИЧНА СВОЄРІДНІСТЬ ЛІРИКИ ОЛЕНИ ТЕЛІГИ

Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Філологія. Соціальні комунікації. – Випуск 26.
УДК 821.161.2-1.09"19" О.Теліга

Голембовська Т. Тематична своєрідність лірики Олени Теліги; 12 стор.; кількість бібліографічних джерел – 4; мова українська.

Анотація. У статті розкрито тематичну своєрідність лірики Олени Теліги – української поетеси, яка залишила нам у спадок всього 38 ліричних поезій.

Ключові слова: тематика, любовний мотив, громадянська лірика, профетична поезія.

Як вдалося Олені Телізі на невеликій текстовій площі (її спадщина нараховує всього 38 ліричних творів) досягти такої вражаючої різноманітності ліричних почуттів, окреслити настільки широкі тематичні горизонти? Приваблива і хвилююча, легка й доступна для синкретичного читацького сприймання, тематична своєрідність лірики Олени Теліги залишається непростою для аналітичних дефініцій, породивши довгий шлейф суперечливих міркувань. Якщо, скажімо, чимало критиків з подивом констатувало, що в поетичній спадщині Олени Теліги не так вже й багато патріотичної лірики в її звичному, традиційному вираженні, то Д. Донцов зумисне наголошував на незвичайній енергійності творів з громадянською тематикою [1]. Вважаємо, що необхідно наголосити й на позиції Юрія Шереха (Шевельова), який відкинув арифметичні підрахунки в галузі тематики: «Можна творити поезію високого патріотизму, ні разу не вживши слів – батьківщина або вітчизна; можна пройняти творчість палкою любов'ю до України, ні разу не вживши слово Україна; можна писати пристрасні любовні поезії, не вживши слів любов чи кохання. Бо поезія не називає, а пориває... Це добре знала Олена Теліга» [3, с. 452].

Експресивний вираз думок і почуттів сторожкої душі української поетеси нелегко піддається аналітичному опису, й тому за основне завдання цієї статті вважаємо вироблення *методики змістовної інтерпретації*, яка б надавалася для тематичного картографування ліричної творчості поетеси.

Вже в першій відомій поезії Олени Теліги «Весняне» («Розцвітають кущі ясмину...»), що була опублікована 1929 р., можна спостерегти тематичне ядро, з котрого розгорнулися найрізноманітніші мотиви в пізнішій творчості поетеси – саме так, як з джерела народжується ріка. Під тематичним ядром маємо на увазі *універсальну конфліктну ситуацію*, коли *внутрішній світ ліричного «я»* з його почуттями, переживаннями, роздумами, настроями, вступає в діалог із *зовнішнім світом*, переповненим подіями, кольорами, постатями, обличчями. Між обома світами виникає напруга, бо ліричне «я» шукає в безмежному зовнішньому світі свого неповторного, унікального щастя.

У «Весняному» об'єктом прагнень героїні є кохання. Мрійлива й водночас енергійна, вона ставить до зовнішнього світу максималістські вимоги, тужить за повнотою особистого щастя, хоч усвідомлює, що ця мета може бути недосяжною:

Цілий день я проброджу марно,
Не зустрівши очей твоїх... [3, с. 37]

Можна погодитися з Юрієм Шерехом, що «поезія Олени Теліги виросла з альбомної поезії» [4, с. 307]. Читаючи інтимну лірику Теліги в тому хронологічному порядку, в якому вона виходила з-під пера поетеси, зауважуєш, як з часом змінюється внутрішній світ героїні, наповнюючись дедалі багатшим настроєво-емоційним змістом. Рання поезія Теліги вибухає коханням, молодістю, оптимізмом, вірою в майбутнє. Настрій ще не затьмарений розчаруваннями. Навіть не зустрівши в натовпі очей коханого, лірична героїня не засмучується, плакаючи надію, що він їй присниться. Поезія випромінює позитивну енергію, здається, ніби вона писана під шквальним поривом емоцій. Мотив взаємного кохання підкреслено рядками, які характеризують настрій героїні і надають поезії радісного забарвлення:

Розцвітають кущі ясмину,
Грає сонце в височині !

.....

І не вітряно, і не хмарно,

Все заповнює весняний сміх [3, с. 37].

Наступна поезія «Тільки вечір злітає на місто», що була опублікована зразу після поетичного твору «Весняне», має вже інший настрій. Кохання, що тут оспівується, не таке веселе і безтурботне. Затьмарене воно розлукою, і довгими зимовими вечорами лірична героїня згадує «всі слова, що почула від нього» [3, с. 14]. На шляху цього кохання вже появляються перешкоди:

Хай назустріч ідуть мені люди,

Хай цілує непроханий вітер! [3, с. 14].

Експресивне ліричне мовлення характеризує героїню як сміливу, непокірну особистість, яка не боїться перешкод і за своє щастя, за любов буде боротися наперекір невдачам. Для підсилення ефекту зображуваного, для смислового виділення того, на що слід звернути більшу увагу, Олена Теліга вдається до таких засобів, як метафора і контраст:

Хоч на вулиці зимно та сніжно,
Хоч шумить надокучливе місто,
Я зберу обережно та ніжно
Всі ці згадки в безцінне намисто [3, с. 14]

Зіткненням контрастних мотивів – за-
сніженої холодної вулиці і гарячих почуттів, що
переповнюють серце ліричної героїні, підкреслено
унікальність, винятковість її мрії, а саму мрію
увиразнено метафоричним образом безцінного
намиста: інші зустрічі забудуться, а ця – єдина і
неповторна – назавжди залишиться в серці.

В інтимній ліриці Олени Теліги тематично
схожими, але ідейно відмінними є дві поезії,
створені в різний час: *ліричний монолог*
«Мужчинам» (1932) і *полемічна поезія*
«Відповідь» (1935). Лейтмотив обох творів – місце
жінки в житті чоловіка.

Не зірвуться слова гартовані, як криця,
І у руці перо не зміниться на спис,
Бо ми – лише жінки [3, с. 20].

Так починається поезія «Мужчинам». У
ній лірична героїня бачить жінку вірною, ніжною
подругою чоловіка, яка допомагає йому ласкавим
словом, доброю порадою, захоплюється
сміливістю, рішучістю чоловіка, готова по його
слідах піти хоч на смерть.

Натомість поезія «Відповідь» є водночас і
продовженням, і запереченням поезії «Муж-
чинам». Це – вірш-виклик. Спочатку тут
підтверджується стереотипне уявлення про те, що
жінці «...не до лица / З мечем в руці і з
блискавками гніву, / Військовим кроком, з
поглядом ловця, / Іти завзято крізь вогонь і зливу»
[3, с. 41]. Цю банальну тезу розгортає й наступна
строфа, наповнюючи читача заспокійливою
гармонією, заколисуючи звичним спокоєм:

Ми ж ваша пристань – тиха і ясна,
Де кораблями – ваші збиті крила.
Не Лев, а Діва – наш відвічний знак.
Не гнів, а ніжність – наша вічна сила [3,

с. 33].

Та вже в *третьій строфі* починаємо
здогадуватися, що гімн чоловікам сповнений
гіркою іронією, а уславлення жіночої покірності і
пасивності – вдаване. Насправді героїню вже не
задовольняє традиційний образ жінки. Вона з
наростаючим боєм згадує про «ослабілі руки»
лицарів, які не втримали зброю, і її серце заливає
хвиля обурення проти давніх звичаїв, які відводять
жінці отаке місце – чекати коханого, переживати
за нього, в той час, як він, можливо, стоїть віч-на-
віч зі смертю. Героїня хоче бути не просто
товаришкою, а соратницею на полі бою:

І рвуться пальці – довгі і стрункі,
Роздерти звички, як старі котари,
Щоб взяти зброю з вашої руки
і вдарити твердо – там, де треба вдарити
[3, с. 33].

Порівнюючи ці тематично подібні вірші,
помічаємо, що в пізнішому творі героїня значно

змушніла, стала рішучішою, сміливішою,
безстрашною.

До речі, роздумаю про те, якою має бути
справжня жінка, Олена Теліга присвятила
публіцистичну статтю «Якими нас
прагнете?», надруковану у «Віснику» того ж 1935
року, що й поезія «Відповідь». Як і в ліричному
творі, тут прозвучала *терпка іронія* з приводу
поширених серед українських чоловіків-
літераторів уявлень про тип жінки-рабині. Такими
ж збитими стереотипами виявилися й уявлення
про жінку-матір, жінку-дружину, берегиню
домашнього вогнища. За словами поетеси,
українська жінка «вже не хоче бути ні рабиненою, ні
"вампом", ні амазонкою. Вона хоче бути Жінкою.
Лише такою жінкою, що є відмінним, але
рівновартісним і вірним союзником чоловіка в
боротьбі за життя, а головне – за націю» [3, с. 77].

У поезії «*Чужа весна*» (1932) також зву-
чить любовний мотив, але почуття тут не палке й
віддане, як у попередніх творах – тут воно не доз-
волене, заборонене етичним імперативом. У пер-
ших двох строфах міське довкілля бачимо очима
ліричної героїні: яскраво освітлені вулиці,
сповнені гуркоту трамваїв та шуму авт, порожні
провулки, якими щовечора повертається вона до-
дому, а наступні дві строфи занурюють читача у
внутрішній її світ, даючи змогу зрозуміти стан
стривоженої душі, яка на свої почуття наклала та-
бу, бо перешкодою для взаємин стала духовний
розбрат: «ти для мене чужий, не з єдиного краю, а
тому не затерти поплутані межі» [3, с. 36]. Про яку
єдність тут йдеться? Очевидно, не лише про спіль-
ність етнічного походження, а й про духовну
солідарність. Хоч юнак, з яким вона зустрічається,
їй не байдужий (саме почуттям симпатії можна
вигадати схвильований стан дівчини – «мої
кроки і серце застукують гулко»), але вона мусить
«твердо й безжалісно знати, що не зродиться по-
лум'я з вогнених блисків» [3, с. 36].

Якщо в найпершому своєму вірші –
«Весняному» – поетеса створила образ юної
героїні, котра, здається, пожертвувала би всім
заради кохання, то в «*Чужій весні*» вона жертвує
самим коханням! Якщо в ранніх віршах
найдорожчим було кохання, то тепер найціннішою
для неї стала любов до Батьківщини. Але вітально-
еротичного світосприйняття поетеса не втратила,
просто воно стало серйознішим, дорослішим.
Наприклад, вірш «*Сьогодні кожний крок хотів би*
бути вальсом» (1934) наскрізь проїнятий
радісною любов'ю до життя, до коханого. Лірична
героїня усміхнена, щаслива, переповнена
глибокими почуттями:

Любов – лише тобі... А це її уламки,
Це – через край вино... [3, с. 18].

Хоча сама поезія панівним своїм настроєм
і провідним мотивом нагадує дебютну поезію
«Весняне», проте там, у дебютній поезії, не було
навіть натяку на те, що щастя може бути забагато

– йшлося лише про очікування любові. Різниця між першими публікаціями цих поезій – шість років, однак, якщо в дебютному вірші ми бачили шукачку щастя, то в поезії 1934 р. появились іронічні й журливі інтонації, помітно змінивши ставлення героїні до кохання.

Ще один, зовсім відмінний, настрій у поезії «*Я руці, що била, не пробачу...*» (1935). Якщо в попередніх творах з любовними мотивами перепліталися настроєві стани, філософські роздуми, то тут описано конкретний момент розчарування. Лірична героїня представлена вже не як ніжна, сповнена надій дівчина, а як амбітна жінка, котра не погоджується бути підвладною чоловікові і всі колишні свої почуття до нього «у гордість замінила». Водночас вона не є жорстокою:

Але навіть за твою шпіцруту
Слів отруйних я тобі не шлю,
Бо не вмю замінити в отруту
Відгоріле, соняшне «люблю» [3, с. 15].

У цьому творі конфліктну ситуацію перенесено на образну площину воєнних баталій: мотив гордої любові виражений за допомогою «військової» лексики: *переможний бич, шпіцрута, стріли затруті*. Конфлікт закоханих в уяві читача асоціюється з протистоянням двох воєвничих племен. Подібні засоби драматизації любовного мотиву використано і в інших поезіях Олени Теліги, як-от «*На п'ятім поверсі*» (1934) і «*Вечірня пісня*» (1935). Особливо це помітно у «Вечірній пісні», в якій «військова» лексика винесена в кінець віршових рядків, де отримує особливий ритмічний і логічний наголос:

Тобі ж подарую зброю:
Цілунок гострий, як ніж.

Уста рішучі, як *вистріл*,
Тверді, як *лезо меча* [3, с. 22].

Обидва щойно названі твори об'єднує мотив, який уже був присутнім у попередніх поезіях: особлива любов, яка спонукає жінку підтримувати свого чоловіка скрізь і завжди – вибухати гнівом, коли той зазнає поразки, і сяяти радістю, коли він перемагає. Й у «*Вечірній пісні*» бачимо героїню сильною, мужньою; вона прагне розділити втому, нещастя свого коханого, щоб йому було легше:

Зложи на мої коліна
Каміння жорстоких днів,
І срібло свого полину
Мені поклади до ніг [3, с. 22].

Мотив такої ж відданої любові присутній у третій частині триптиху «*Чорна площа*»:

На чолі твоїм темний знак,
Кров червона тече струмками,
Та тепер я – за двох міцна
І за двох – підіймаю камінь [3, с. 44].

Цілком можливо, що вже в надрах ранньої любовної лірики – проникливої, схвильованої, експресивної – зародилася інша любов – до Батьківщини. Першою поезією, в якій вгадуються *за-*

родки патріотичних мотивів була вже згадана «*Чужа весна*» (1932). Якщо розтлумачити цей вірш у плані конфлікту між інтимними і громадянськими почуттями ліричної героїні, котра інтереси Батьківщини ставить вище особистих, то можна припустити, що «Чужа весна» дала поштовх для розвитку патріотичних мотивів, так як поезія «Весняне» стала моделлю для любовних мотивів.

Найранішою поезією з виразним громадянським звучанням є «*Пломінний день*» (1932). Сама Теліга жартома назвала цей ліричний шедевр своєю першою «патріотичною спробою». Твір розповідає про визначний час у житті героїні, коли душа «грає і тікає на шляхи великі». «Пломінний день» – це момент осмислення свого шляху в житті, усвідомлення того, як мало для самих українців не раз означає Україна. Люди змирилися з тим, що живуть не в вільній державі. А героїня змиритися не хотіла. В цій поезії вперше, неначе вулкан, вибухнуло бажання жити яскраво, бурхливо, яке пробивалося раніше в інтимній ліриці:

Все чекаю на гарячий подих, –
Геній людський чи лише випадок –
Щоб застигли і покірні води
Забурлили водоспадом [3, с. 11].

Першою поезією, в якій прозвучав бунт проти підневільного життя в ситих, сірих, млявих буднях, був «*Сонний день*», написаний переламного 1932 року. Твір дуже відрізняється від інших поезій з подібним мотивом, що були створені пізніше. Спершу тут іронічно розповідається про перевагу спокійного життя:

Мрії, спогади – все згоріло...
Легко жити без великих хотінь! [3, с. 12].

Та ось під впливом сильної, захоплюючої особистості свого друга і хвилюючої його розповіді «про козацькі степи й станиці /і про все, що лише присниться /не на рідній землі» в ліричній героїні прокидається бажання активної дії, високих життєвих злетів. Так раптово розвіявся сон буденщини і народилася романтика визвольних стремлень:

...кожне із слів яскравих
Обірвалось на душу мляву
Ніби весла на став.
Сну нема! [3, с. 12].

У пізнішій творчості Олени Теліги мотив протесту проти сірих буднів і бажання жити на повну потужність, з радіщами і з печалями, зустрічається в багатьох поезіях («На п'ятім поверсі», «Махнуть рукою! Розіллять вино», «Усе – лише не це! Не ці спокійні дні...»). Ці твори об'єднує бажання *жити* в повному розумінні того слова – як його розуміла Олена Теліга. За словами Юрія Коваліва, «героїзм як найвища чеснота, як взірць людської гідності – то визначальний орієнтир її життя і творчості, тісно пов'язаних із боротьбою за національне визволення рідного народу» [2, с. 100]. Антиміщанські життєлюбні поезії сповнені рішучості, енергійності, рвучкості.

Інколи здається, що сірі будні, затишне сімейне життя були для поетеси в'язницею, з якої вона хотіла вирватися, так як невільник бажає здобути свободу. Наприклад, у ліричній присвяті «*Чоловікові*», переплітаються мотив бунту проти комфорту міщанської родини і провісницьке прозирання в долю власну і загальноукраїнську. Вся поезія пройнята одним настроєм, у кожній строфі звучить заперечення буденного спокою і виражено порив у грізне, але бажане невідоме, яке змінить життя героїчної особистості й історію її нації:

Що нам щастя солодких звичок
У незмінних обіймах дому!
Може, завтра вже нас відкличе
Каноада грізного грому! [3, с. 23].

Непереможне бажання жити яскраво й небуденно у двох пізніших поезіях «*Махнуть рукою! Розлинь вино!*» та «*Усе лише не це! Не ці спокійні дні!*» виражене пронизливо, наче відчайдушний порив авантюрної душі, якій понад усе потрібні рух і безпека, а єдиним приємним відпочинком після такого бурхливого життя вона вважає смерть.

Поезії цієї тематичної групи мають безліч смислових та емоційних відтінків. Скажімо, виразні політичні мотиви звучать у поезії «*Засудженім*» (1932), що має форму звернення до загиблих бойовиків ОУН Василя Біласа і Дмитра Данилишина, які польська влада приречла до смертної кари. Лірична героїня обурена, що співвітчизники спокійно спали того світанку, коли молоді герої збиралися вмерти; вона виражає глибокий жаль і біль, які викликали дві мученицькі смерті:

А тепер наші і душі топчуть, і ранять
Ваші кроки останні по зимній землі [3, с. 53].
Ця втрата не була марною, бо надихнула в революційні шеренги нові юні сили:
І піти по слідах ваших скошених кроків
Рвучко тягнуться сотні окрилених ніг [3, с. 53].

В останній строфі, для увиразнення героїчних постатей юнаків, котрі пішли на смерть, використано засіб контрасту: протиставлено *тишу* над могилою – і *хвилювання* в рідному краю, *скошені* кроки знищених героїв – і *марш сотень окрилених ніг* тих завзятих людей, котрі горять бажанням помститися за несправедливу смерть. Очевидно, в шеренги молодих бійців за свободу людини й нації стала і сама поетеса. **Й хоча поезій з відвертими політичними мотивами в Теліги небагато**, напружене підпільне життя залишило на її творчості помітний слід. Щоправда, рідше зустрічаються тут повчальні, закличні чи наказові риторичні інтонації, як от у творі «*Усе – лише не це...*»:

Ти в тій не йди. Тривай в пекучій грі
В сліпуче сяйво не лякайся дивиться... [3, с. 48].

У поезії «*Поворот*», що написана того ж переламного для поетеси 1932р., ліричне «ми» є не просто оптимістично налаштованою спільнотою молодих патріотів, яка підвладна лише романтичному настрою і прямує до величної мрії, не задумуючись про перешкоди на обраному шляху. Ні, героїчні постаті Олени Теліги добре усвідомлюють і небезпеку своїх дій, і те, що мрії можуть не збутися:

Чекає все: і розпач, і образа,
А рідний край нам буде – чужиною [3, с. 17].

Але оптимізму у цьому творі, як і у багатьох інших, дуже багато, адже в йдеться про неминуче здійснення заповітної мрії – повернення на визволену Батьківщину:

І те, що було мрією роками,
Все обернеться в дійсність і можливість... [3, с. 17].

Щоби підкреслити, наскільки для ліричної героїні важливе це повернення, в поезії використано повтор займенників «наш», «свій», які вказують на міцний зв'язок ліричної героїні з Батьківщиною:

Подумай тільки: *наші* села і люди,
А завтра прийдемо до *свого* міста!
Захоплять владно зголоднілі груди
Своє повітря – тепле та іскристе [3, с. 17].

Оптимістичне закінчення цієї поезії звучить як пророче видіння, яке неминуче збудеться:

Заметемо вогнем любови межі,
Перейдемо убрід бурхливі води,
Щоб взяти повно все, що нам належить,
І злитись знову зі своїм народом [3, с. 17].

Цей ліричний монолог, викладений з використанням граматичного майбутнього часу, вказує на те, що хоча лірична героїня є емоційною, рвійною, але водночас і передбачливою, вольовою, рішучою людиною, яка буде далекоглядні плани на майбутнє, розвиває стратегію життя власного і життя всієї нації.

Вражаюче передбачення власної долі, пророчі передчуття знаходимо і в поезії «*Лист*» (1936) та інших творах Олени Теліги. Як висловився ідейний наставник і друг поетеси Дмитро Донцов, «мала вона в високій степені загострений зір поетів з Божої ласки. Бачила духовними очима, за доступним тілесному оку світом з його видимими змислами контурами – укриту, невидиму суть явищ» [1, с. 603]. Пророфетичні візії вказують на те, що поетеса готувала себе до майбутнього свого призначення і героїчний її чин у Києві, був вистражданим душею і вигостреним духом тієї сильної жінки.

Якими ж є основні особливості поетичної семантики Олени Теліги? Її поезія нагадує ріку з неоднаковими берегами, які, скажімо, має Дніпро біля Канева: один берег високий і крутий – це інтимна, любовна лірика, а протилежний – пологий і тому, можливо, спершу не надто

примітний, зате вабить око й уяву широченними просторами, що простяглися ген аж до далекого обрію – то лірика громадянська. Але ж як рвучко вирують схвильовані поетичні течії між обома берегами, як стрімко несуть вони читача! У такому бурхливому вируванні ліричних почуттів важко розрізнити окремі тематичні струмені, що злилися в єдиному ліричному плині ще у верхів'ях поетичної ріки. Адже і особистісна, і громадянська її лірика випливають з одного й того ж джерела – творчої індивідуальності непокірної поетеси-революціонерки...

Любовна лірика Олени Теліги за стислий час (різниця між публікаціями першої та останньої її поезії – одинадцять років) зазнала помітних змін. Її тематика ускладнювалася, вводилися нові конфлікти, напружувалася ситуація, лірична героїня ставала сильнішою, безстрашнішою. Згодом між двома тематичними берегами стрімкою ліричної ріки появляються поезії на політичну і філософську тематику, з антиміщанськими і провісницькими, пророчими мотивами. Якщо в любовній ліриці з плином часу виринали твори, написані під впливом розчарувань, то у громадянській поезії дедалі сильнішими ставали особистісні, навіть автобіографічні інтонації,

мотиви очікування героїнею неминучого свого вищого призначення.

Здебільшого її поезія адресована не натовпу, а конкретній людині, й тому в читача складається враження, що саме він і є цим адресатом, – з ним лірична героїня ділиться своїми думками, почуттями, переживаннями, в яких інтимні і політичні мотиви нерозривно зв'язані, переплетені. У плані вираження поетеса образно викладає широку, точно не окреслену тематику, конкретизація якої залежить від читача. Переважно це вірші символіко-метафоричного характеру, змістові межі яких нечітко визначені, розмиті. Й лише окремі ключові слова чи фрази підтверджують наші здогади про те, яке саме почуття є мотивом твору – любов до Батьківщини чи до коханої людини.

...Ріка її глибокої й повноводої лірики струменіє між двома тематичними берегами, а між ними вирує чимало різноманітних мотивів – вони зливаються в єдиному інтелектуально-емоційному потоці проникливої і правдомовної «Душі на сторожі», яка думає й переживає, любить і ненавидить, не залишаючи байдужим і свого читача.

Література

1. Донцов Д. Поетка вогняних меж/ Дмитро Донцов // Українське слово: Хрестоматія української літератури та літературної критики ХХ ст. – Книга II. – К.: Рось, 1994. – С. 600–607.
2. Ковалів Ю. Олена Теліга / Ю.Ковалів// Історія української літератури ХХ століття: У 2-х книгах. – Кн. II, частина 1. – К.: Либідь, 1994. – С. 61-65.
3. Олена Теліга: Збірник / Ред. О. Жданович. – Київ–Париж–Лондон–Торонто–Нью-Йорк–Сідней: Фундація ім. О. Ольжича, Вид-во ім. О. Теліги, 1992. – 473 с.
4. Шерех Ю. Не для дітей / Юрій Шерех // Шерех Ю. Пороги і запоріжжя: Література. Мистецтво. Ідеології. – У 3 т. – Т.І. – Харків: Фоліо, 1998. – С. 306-320.

Tetyana Holembovska

Thematic originality lyrics Olena Teliga

Summary. This article should the subject of originality lyrics Olena Teliha – ukrainian poet who left us a legacy of only 38 lyric poems.

Key words: subject, a love motif, civil lyric, poetry prophetic.

Татьяна Голембовская

Тематическое своеобразие лирики Олены Телиги

Аннотация. В статье освещено тематическое своеобразие лирики Олены Телиги – украинской поэтессы, которая оставила нам в наследие всего 38 лирических поэзий.

Ключевые слова: тематика, любовный мотив, гражданская лирика, профетическая поэзия.

Голембовська Тетяна – викладач кафедри української літератури УжНУ.